

tallet at tage Henvisningen tilbage. Ja, det var ganske rigtigt, fordi jeg tænkte mig, at der saa maaske ad Aare lettere skulde kunne skaffes en Ordning til Veje, hvorved man kunde naa, hvad ogsaa jeg vilde anse for heldigt, nemlig at kunne imødekomme det omhandlede Ønske fra Arbejderne; thi ogsaa jeg mener, det er i Statens Interesse at knytte disse Folk saa fast som muligt til den Virksomhed, de udøve i Statens Tjeneste. Det var mit Haab, men hvad der kan komme ud af Fremtiden, er det umuligt for mig at vide. Min Tanke var det saa rigtignok at afbøde ogsaa andre Misligheder, af hvilke man vil finde mange — f. Eks. naar man ser hen til Lønningsvilkaarene for Reserveintendanterne, for Intendanterne og for de lavest stillede Officerer, Premierløjtnanterne, der have 1,000 Kr. om Aaret. Disse Forhold skulde saa tages op til Overvejelse, for at man kunde søge at imødekomme nogle af de Krav, der absolut burde stilles. Om det kan lykkes, kan jeg jo ikke svare for, men at det er lettere at føre Krav af den Art igennem, naar Henvisningen tages tilbage, er min Opfattelse.

Ordføreren (Jens Busk): Den Maade, hvorpaa det ærede Medlem svarede mig i Slutningen af sin Tale, giver mig Lyst til at forhandle med ham, for det lader til, at der er Betingelser for, at vi kunne forstaa hinanden. Min Hovedgrund er jo, som jeg anførte til Slutning, den, som jeg ogsaa tror er Udvalgets Flertals Grund, at vi jo ikke vide, hvilken finansiel Betydning det har at henvise dette Andragende. Det ærede Medlem vil jo ellers ikke saadan i Almindelighed — det skal siges til hans Ros — løbe til en Bevilling uden at have faaet fuld Oplysning og det indtil de mindste Detailler, og han vil gerne have Oplysning om, hvilke Konsekvenser det vil medføre, naar vi gaa med til det eller det. Naar det nu er det ærede Medlems Standpunkt, forstaaer jeg ikke rigtig hans Stilling her, for han maa jo indrømme mig, hvad han jo ogsaa gjorde, at vi vide jo ikke, hvor mange hundrede Tusinde Kr., for ikke at sige Millioner . . . (*Klausen*: Naah!) . . . Ja, ja, skulle vi have alle Statsarbejderne med — og der vist i Tusindvis af dem, naar vi faa dem pillede ud alle sammen —, saa maa vi dog have en lille Smule Mening om, hvad Konsekvenser det kan føre til; og det have vi ikke Spor af Begreb om. Derfor synes jeg; at det ærede Medlems Forslag om Henvisning af Andra-

gendet staar i daarlig Samklang med det Standpunkt, han plejer at indtage, idet han ellers vil vide, hvad det betyder, at man nu stemmer for den eller den Sag. Derfor kan jeg trøstigt anbefale det høje Ting ikke at følge dette Mindretals Forslag. Vi vide jo ikke, hvor mange hundrede Tusinde, for ikke at sige Millioner Kroner, der stemmes for, naar der stemmes for at henvise de stede Andragende uden videre.

Endnu skal jeg kun gøre den lille Bemærkning, at det slet ikke kan nytte, at det ærede Medlem vil lade mig høre, at jeg skal være sparsommelig, naar der er Tale om at bevilde Kanoner og saadan noget. Jeg staar paa det Standpunkt; og det har jeg altid staaet paa, at naar der er Tale om at vedtage ny Hærorganisationer, saa er jeg forsigtig; for saa paadrager jeg mig Forpligtelser, naar Forslagene blive til Love, og jeg har altid været forsigtig i de mange Aar, jeg har været her; det kan det ærede Medlem faa at se, hvis han vil se Rigsdagstidenden efter. Men jeg staar ogsaa paa det Standpunkt, at jeg siger: Den Hær og den Flaade, vi have, den skulle vi ogsaa, saa længe det er Lov, at vi skulle have den, give tidsvarende Vaaben, for det er jo ikke alene mine Sønner, der komme ud, hvis den Ulykke skulde ske, at vi faa Krig, men det er jo ogsaa Arbejdernes Sønner. Saa længe vi have en lovlig Hær og en lovlig Flaade, saa længe maa vi ogsaa bevilde de Vaaben, der høre til. Det er nu mit Standpunkt, og det synes jeg, der er god Mening i, men det er jo ganske vist lidt lettere, naar man er et lille Mindretal, at stemme imod det. Men jeg vil slet ikke være bange for at diskutere dette Spørgsmaal med det ærede Medlem over for en Arbejderforsamling. Aldeles ikke. Thi jeg tror ikke, at Arbejderne ville have deres Børn sendte ud, som vi sendte vore Børn ud i 1864. Derfor skal det ærede Medlem ikke forundre sig over, at jeg lystre de Love, vi have. Det er det, der altid har været Venstres Standpunkt, at vi skulle lystre Lovene, indtil de paa lovlig Maade ere forandrede, og derfor vil det ærede Medlem altid finde mig paa det Standpunkt. De ærede Socialisters Modstand paa det Punkt er slet ikke saa farlig, thi Folk kunne godt se, at det er blot saadan noget, de staa og vifte med over for Vælgerne, og de lettroende tro det, men de, der tænke over det, tro det ikke, thi de vide godt, at det hænger ikke saadan sammen, naar de gaa til Bunds i Sagen.